

Bu bildiride söz konusu okullar kısaca ele alınıp, üretim odaklı eğitim sistemleri bağlamında benzerlikler gösteren noktalara dikkat çekilmeye çalışılacaktır.

2. Köy Enstitüleri

"Bu bizimdir kimseden almadık. Başkaları bizden alsınlar."

Hasan Ali Yücel

Köy Enstitüleri, Türkiye'de büyük nüfus ekseriyetinin yaşamakta bulunduğu köylerimizde ilk tahsili süratle ve kolaylıkla yaymak ve aynı zamanda köylerimize köy zanaatlarını öğrenmiş unsurlar kazandırmak amacıyla 1940'ta kurulmuş yatılı bölge öğretmen okullarıdır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin en özgün yapıtlarından olan Köy Enstitüleri'nin oluşumu, CHP'nin 1935'te Büyük Kurultayı sonrasında köylere ağırlık verme politikasının benimsenmesi ve 1936-1937 eğitim yılında köylere öğretmen yetiştirmek amacıyla Eskişehir Çifteler Devlet Çiftliği'nde ilk öğretmen kursu (askerliğini önbaşı ya da çavuş olarak yapanlardan eğitmen yetiştirme projesidir) açılması ile başlar. Eğitmen kurslarının başarılı sonuç vermesiyle, daha uzun vadeli bir çözüm üretme amaçlı çalışmalara yönelilir.

"İş içinde, iş vasıtasıyla, iş yaparak öğrenme" düşüncesinin hakim olduğu bu kurumlar özgün bir yapıya sahiptiler. Kurumlarda kültürel eğitimin yanı sıra modern üretim biçimlerinin köylüye tanıtılması amaçlanmıştır. Üretim odaklı eğitimi esas alan enstitüler, bu özellikleri ile gelişmekte olan bir ülke olan Türkiye Cumhuriyeti için ekonomik bakımdan da önem taşırlar. Demokratik bir eğitim sistemi ile insiyatif alabilen, karar verme yetisine sahip, analitik düşünebilen, yaratıcı bireyler yetiştirmeyi hedefleyen enstitülerin eğitim programlarının iş eğitimi ve üretim ilişkileri bağlamında incelenmesi önemlidir.

Türkiye'nin Aydınlanma Hareketi

Türkiye'de, eğitim seferberliği ile ilgili çalışmalara cumhuriyet ilan edilmeden önce, Kurtuluş Savaşı yıllarında, Ankara'da toplanan "Ulusal Eğitim Kurultayı" (15 Temmuz 1921) ile başlanmıştır.[2] Köyde eğitime dair önerilerin de görüldüğü kurultayda, Mustafa Kemal, yeni Türkiye'nin Ulusal eğitimin programını şu sözlerle tanımlar: **"Eski devrin hurafelerinden, yaratılışımızla hiç ilgisi olmayan yabancı fikirlerden, Doğudan Batıdan gelen etkilerden uzak, ulusal tarihimize düzeyinde ve çağdaş bir kültür".** [2]

Kurtuluş Savaşı'nın yıllarında temellenen çalışmalar, Cumhuriyetin kurulması ile beraber yılarca sürececek bir eğitim savaşına dönüşüyordu. **"Devrimin ne yapıp yapıp, bir yandan Anadolu'daki genç aydınları ülküsünü benimsetmesi, öte yandan kendi kuşağını hızla yetiştirmesi gerekiyordu. Çünkü hiçbir yenilik hareketi yeni insanı, yeni kadroları ve aydınları olmadan yapılamazdı"** [3] Atatürk, 17 Şubat 1923'te İzmir İktisat Kongresindeki "... yeni devletin, hükümetlerimizin bütün programları, ekonomi programından çıkarılmalıdır... Her şey bunun içinde vardır. Çocuklarımızı öylesine yetiştirelimiz ve eğitmeliyiz ki ticaretin tarımın ve teknolojinin tüm alanlarında bilgili, etkili ve yetkin olsunlar." [2] söylemi ile, üretim odaklı eğitimi işaret ediyordu.

Cumhuriyetin ilk yıllarında, şartların olumsuzluklarına rağmen, yurtdışına, geleceğin eğitimcileri olanmaları öngörülerek öğrenciler gönderilmiş** ve eğitim sisteminin eksiklerini belirleyebilmek amacıyla yabancı uzmanlar Türkiye'ye davet edilmiştir.[4] Bu uzmanlardan Prof. Dr. John Dewey hazırladığı raporda, Türk eğitiminde yapılacak reformlar ve eğitime verilecek yeni yönün ancak Türk uzmanlarla ve uzun bir planlama ile yapılabileceğini belirtir[4] ve köy okullarında, Türk köylüsünü tanımda etkin kılabilcek bir eğitim verilmesini işaret eder [2] 1935 yılına gelindiğinde yapılan nüfus sayımları ile eğitim sorununa hala çözüm bulunamadığı görülür ve köyde yaşayan nüfusun çoğunluğu göz önünde alınarak köyde eğitime ağırlık verilir. Aynı yıl, Atatürk'ün isteğiyle Saffet Ankar Millî Eğitim Bakanı olur ve ilköğretan Genel Müdürlüğü görevine İsmail Hakkı Tonguç'u getirir. Köy Enstitüleri sisteminin temelleri atılmaya başlanır. 1938'de

bir diğer önemli eğitimci Hasan Ali Yücel Milli Eğitim Bakanlığı görevini üstlenir ve 17 Nisan 1940 yılında Köy Enstitüleri Kanunu kabul edilir.

Özgün Eğitim Modeli

Köy Enstitüleri tarihi iki dönemde incelenebilir: kuruluş çalışmalarından 1946'da Hasan Ali Yücel'in bakanlık görevinden ayrılana, Tonguç ve ekibi de görevden uzaklaştırılana değin olan dönem ve özgün eğitim programının değiştirildiği, 1946'dan tamamen kapatıldıkları 1954'e kadar olan dönem. Bu çalışmada eğitim modeli ilk dönemi bağlamında, 1943'te iş eğitiminin daha yoğun olduğu, üretim odaklı program doğrultusunda incelenecektir.

Köy enstitülerinin kurulma çalışmaları sırasında yapılmış olan araştırma raporları okudukça dikkat çekicidir.***Söz konusu araştırmalarda, Türkiye'nin farklı yöreleri baz alınarak, köylerdeki sosyal yaşam, üretim faaliyetleri, çocuk yetiştirme yöntemleri gibi konular hakkında kapsamlı bir çalışma ve analizler yapılmış, eğitim programı bu veriler doğrultusunda hazırlanmıştır. Program **"iş eğitimi"** üzerine temellendir. Almanyada iş eğitimi üzerine seminerlere katılan ve gözlemlerde bulunan Tonguç, 1933'te yayımlanan **"İş ve Meslek Terbiyesi"** eserinde dönemin **"iş eğitimi"** üzerine yoğunlaşan eğitimcilerinin görüşlerine yer veriyor ve ayaklarını kendi toprağına basarak kendi anlayışını ortaya koyuyordu.[2] Türkoğlu'na göre, Tonguç'un eğitiminde **"iş"**in amacı, Kerscheneister'in **"beceri kazandırma"**, Dewey'in **"örnek okul toplumu"**ndaki iş eğitimi görüşlerinden oldukça farklıdır. Bireyin işin içine girince bu etkileri zaten alacağını öngören Tonguç'a göre **"iş"** eylemi daha kapsamlı ve mesleğe yönelik bir olgudur ve ekonomik sistemde, toplum yaşamında etkinliği ve yeri vardır.[2] **"... Eğitim toplumun hayatından kopuk olursa, yani hayatın kendisi değil de bazı pedagogların ileri sürdüğü gibi hayata hazırlık olarak programlarsa, günün birinde kendi yaşamsal durumunu anlamaktan aciz kalabilir....Hayatın kendisi ise en başta iş demektir"** [3]

Kültürel eğitimin yanı sıra, modern üretim şekilleri hakkında da eğitim veren enstitülerin;

- 50 %'si kültür dersleri: Türkçe, tarih, coğrafya, vatandaşlık, matematik, kimya, yabancı dil, fizik, el yazısı, halk dansları,müzik,ev ekonomisi, pedagoji,ziraat ekonomisi ,tabiat ve okul sağlık bilgisi, ,
- 25 %'i Tarım dersleri ve çalışmaları: Tarla ziraatı, bahçe ziraatı, sanayi bitkileri ziraatı, zootekni, kütmes hayvancılığı, anıtlık ve ipek böcekçiliği, balıkçılık ve su mahsülleri,
- 25 %'i Teknik ders ve çalışmalar: Demircilik ve nalbantlık, düğgerlik ve marangozluk, yapıtlık, köy ve el sanatları,makine ve motor kullanma

şeklinde bölünlenen eğitim programında, **"iş"**in önemli bir yeri vardır. Tarım derslerinin içinde yer alan, anıtlık, ipek böcekçiliği, balıkçılık gibi dersler enstitünün konumlandığı yöreye göre değişebilmektedir. Teknik dersler herkes için ortaktır. Bu çok çünkü program sayesinde öğrenciler hangi alanda özelleşeceklerine karar verir ve ikinci serieden itibaren uzmanlaşacakları grubu seçerler.

TEKNİK DERS ve ETKİNLİKLERİ I. SINIFLAR		
Dersler	Erkek Yelebe	Kız Yelebe
Demirlik ve Halıbantak	2	1
Düğürlük ve Marangozlu	2	1
Yapıtkı	5	1
Kıy ve El Sanatları	-	20
Plakav ve Plakav Kullandır	2	1
Toplam	11	11

Kaynak: Dr. Neşat Aksoy, Koy Enstitüsü Sektörün İhtiyaçları Temelinde, S. 44, 2008.

Tablo 1. K.EEnstitü teknik ders ve eğitimlere ila sınıfı (sınıf) ders saat dağılımı

TEKNİK DERS ve EĞİTİMLERİ II - V. SINIFLAR (Erkek Öğrenciler Sınıfı)				
Gruplar	Sınıf II	Sınıf III	Sınıf IV	Sınıf V
1. Demirlik:				
a. Sıcak ve Soğuk Demirlik	5	5	6	6
b. Halıbantak	-	1	3	3
c. Hırtırtık	2	3	2	2
Toplam	11	11	11	11
2. Düğürlük:				
a. Düğürlük	6	6	3	2
b. Marangozlu	3	3	3	2
c. Demirlik	2	2	2	2
Toplam	11	11	11	11
3. Yapıtkı:				
a. Yapıtkı	6	6	3	2
b. Betonculuk	3	3	3	2
c. Düğürlük	2	2	2	2
Toplam	11	11	11	11

Kaynak: Dr. Neşat Aksoy, Koy Enstitüsü Sektörün İhtiyaçları Temelinde, S. 46, 2008.

Tablo 2. K.EEnstitü kız öğrenciler için olan kızlar ders ve eğitimlere sınıfı (sınıf) ders saat dağılımı

"Üretim aktif olmayı bir şeyler yapmayı anlatır. Bir şeyler ortaya çıkarmak bilmekten daha önemlidir. Bilmek yapmaktır. Önemli olan uygulayarak sonuca varmaktır. Sonuç alınamayan uğraş, iş değildir, oyalanmaktır. İşten bir sonuç beklenir bu sonuca ürün denir. ...İşin en yakın ürünü o işi tutan kişinin kendisidir." [5] Çifteler Köy Enstitüsü'nün kurucusu ve bir dönem müdürü olan M.Rauf İnar'ın sözlerinden de anlaşılacağı gibi, Köy Enstitülerindeki iş eğitimi salt öğrenme odaklı değildir. Odaklanılan üretmektir, üretimdir, üründür.

TEKNİK DERS VE EĞİTİMLER II - V. SINIFLAR (Kırsal Öğrenciler İçin)				
Sınıflar	Sınıf II	Sınıf III	Sınıf IV	Sınıf V
1. Dilgi - Çizim				
a. Dilgi	8	6	7	7
b. Çizim ve Dekorasyon	3	3	2	2
c. Ziraat Sanatları	2	2	2	2
Toplam	13	11	11	11
2. Örgütsel ve Ekonomik Bilgi				
a. Çizim ve Dekorasyon	8	6	7	7
b. Dilgi	3	3	2	2
c. Ziraat Sanatları	2	2	2	2
Toplam	13	11	11	11
3. Ziraat Sanatları				
a. Ziraat Sanatları	8	6	7	7
b. Dilgi	3	3	2	2
c. Çizim ve Dekorasyon	2	2	2	2
Toplam	13	11	11	11

Kaplanlı, Dr. Nispet Akkaya, Köy Enstitüsü Teknisyen Okulları Tarihleri, S. 45, 2000.

Tablo 3. Köy Enst. erkek öğrenciler için olan teknik ders ve eğitimlerin sınıflara göre haftalık ders saat dağılımı

Sistemin dönüşüm zinciri, eğitim girdisi ve çıktısı ve üretim-tüketim ilişkisi bakımından sağlam temeller üzerine kurulmuştur. Ekonomik bakımdan sürdürülebilir şekilde planlanmaları, sistemin örnekliğinin ana unsurlarından biridir. Bauhaus örneğinde olduğu gibi program değişime açıktır. Yörenin ve o yörede bulunan enstitünün ihtiyaçları doğrultusunda esneyebilen bir iş planı ve eğitmen kadrosu bulunmaktadır. Kurumlardaki iş eğitimi anlayışını benimseyen öğretmenler göreve alınmıştır. Tonguç'a göre "... Öğrencileri bu hale getiren sır, enstitülerde hazırlanmış olan çalışma çevresinin içinde fedakar ve ülkücü öğretmenlerin yarattıkları ılık havada aranmalıdır. Enstitülerin metodlarına dayanarak ders gösterilmeye imkan hasıl olabilmıştır. Çalışmaya elverişli bir çevre ve bu çevrenin içinde insanlara karşılıklı güven telkin eden bir hava yaratılmadıkça yeni ve ileri pedagoji prensiplerinin tatbikine imkan yoktur". [6]

Enstitülerdeki teknik eğitim ve tarım çalışmalar için yeterli sayıda eğitmen bulunamaması nedeniyle, "halk denizinde öz gücüyle yeteneklerini geliştirmiş, bilgi ve beceri iyesi olmuş ustalar" [7] enstitü müdürlerince atanıyor ve ücretleri doner sermayeden ödeniyordu. Balkır'a göre "Usta öğretici buluşu tüm zorlukların kapılarını açan bir anahtardır, masallardaki tılsımdır." [8] Dokunacılık, ancılık, balıkçılık, bağcılık, müzik, marangozduk gibi birçok konuda usta öğreticiler mevcuttu ve öğretmen kurulunda da yer alıyorlardı. Enstitülerdeki yönetim düzeni bu bağlamda ele alındığında, teori ve pratiğin iç içe olduğu ve aynı derecede önemsendiği açıklar.

Beş yıl süren eğitimin ardından verilen enstitü diplomasında, öğrencinin hangi teknik alanda usta olduğu belirtilir. Bu -usta- çırak eğitiminin, okulun eğitim sistemindeki önem derecesini gösteren bir unsur olarak okunabilir.

Özgün Eğitim Modeli

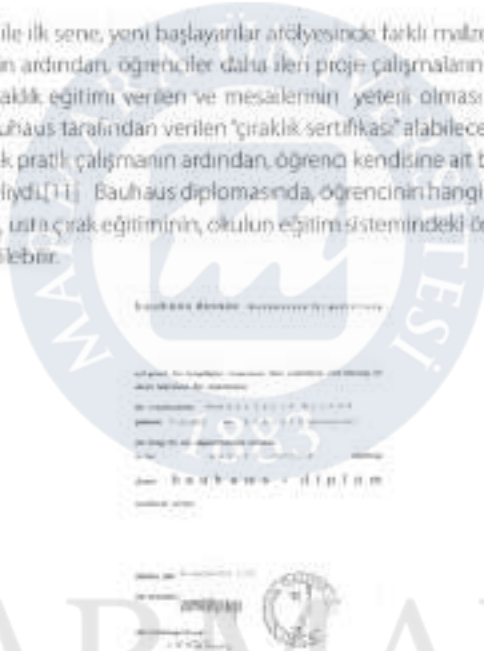
"Okul, atölyelerin hizmetindedir ve günün birinde atölyelerin içinde eriyecektir."

"Bauhaus'ta öğretmen öğrenci değil usta ve çırak vardır." Program des Staatlichen

Bauhauses in Weimar

Bauhaus'ta sanat ve zanaat eğitimi birbirini tamamlayıcı öğeler olarak aynı çatı altında toplanır. Atölyelerde eğitim, bir form ustası ve bir zanaat ustası tarafından verilir. Böylece hem tekniğe hem de teori ve forma hakim olunabilecektir. Gropius'a göre "Bauhaus atölyeleri günümüz konuları ile ilgili yeni pratik projeler üzerinde çalışmak ve seri imalata faydalı modeller hazırlamak için tesis edilmiş gerçek laboratuvarlar halinde idi"[11]

"Hazırlayıcı öğretim" ile ilk sene, yeni başlayanlar atölyesinde farklı malzeme ve projeler ile temel bir eğitim verilir. Bu dönemin ardından, öğrenciler daha ileri proje çalışmalarını yapıldığı, seçilen atölyelerden birinde esaslı bir çıraklık eğitimi verilen ve mesleğinin yeterli olması durumunda mahallî ticaret odası tarafından veya Bauhaus tarafından verilen "çıraklık sertifikası" alabilecekleri "teknik öğretim" evresine geçiyorlardı. Üç senelik pratik çalışmanın ardından, öğrenci kendisine ait bir proje yapmalı ve sanatkar ustalar jürisinden geçmeliydi.[11] Bauhaus diplomasında, öğrencinin hangi teknik alanda çıraklık sertifikası aldığının belirlenmesi, usta-çırak eğitiminin, okulun eğitim sistemindeki önem derecesini gösteren bir unsur olarak değerlendirilebilir.

Resim 2. Bauhaus diploması

Başlı atölyesi, metal atölyesi, dokuma atölyesi, marangozluk atölyesi, duvar resmi atölyesi, çiftçilik atölyesi Bauhaus'ta bulunan başlıca atölyelerdir. Emeye ve el ustalığına dayanan Rönesans atölyelerinin model alındığı kuruma, öğrencilerin salt sanat eğitiminin ötesinde, sahne dekorundan mobilyaya, tekstil ve sofa takımına kadar her türlü kullanımlık eşyanın tasarımını yapabilecek bir eğitimden geçmeleri isteniyordu." [1]

Okul, kurulduğu 1919'dan kapanıldığı 1933 yılına kadar üç kez yer değiştirmek zorunda kalır ve okulun tarihçesi Weimar, Dessau ve Berlin dönemleri üzerinden incelenebilir. Atölyeler, söz konusu dönemlerin tümünde eğitimin ana eksenindedir, fakat zamanla, yeniden düzenlemeler yapılmıştır. Endüstriyel üretim şirketlerinin yoğun olarak bulunduğu Dessau'ya geçilmesi ve bazı firmalarla (Junckers and Co.) kurulan işbirliği sayesinde atölyelerde, modern üretim teknikleri ve çağdaş malzemelerle denemeler yapılabilmiştir. [13]

Kuruluşundan iki yıl sonra Gropius atölyelerdeki çalışmaların daha ticari bir anlayışla yekillenmesi gerektiğini vurgulamıştır.[13] 1923'ten itibaren fuarlarda Bauhaus ürünlerini tanıtan standlar açılmış, yeni

yaşam biçimini ve ürünlerini tanıtarak filmler çekilmiştir. 1925 yılında, Bauhaus'ta tasarlanmış, endüstri tarafından seri imalata geçirilecek ürünlerin tek hak sahibi olabilmek amacıyla "Bauhaus GmbH" kurulur. [13] Atölyelerdeki üretimler sadece eğitim amaçlı çalışmalar değildir, odaklanılan üretimdir. Dessau'daki okul binası ve usta evleri mimarisinden içindeki mobilyalara, en küçük detaya değin Bauhaus stiline ve üretiminin kanıdır.

Sonuç Yerine

Bildiği, üretim odaklı eğitim modelleri bakımından incelenen Türkiye Köy Enstitüleri ve Bauhaus kurumları arasındaki benzerlikler ortaya konulmaya çalışılmıştır.

Eğitim sistemleri bakımından çağın ötesinde ve yenilikçi olan kurumların kuruluş amaçları farklı olmakla birlikte üretim odaklı eğitimleri ve pratik, usta öğretici gibi unsurları bakımından benzerlikler görülmektedir. Köy Enstitüleri'nde "Cumhuriyetin aydınlanma devriminin üreten, yeni insanını" yetiştirmek hedeflenirken, Bauhaus'ta endüstri devrimiyle değişen üretim biçimlerine hakim "yeni insan için yaşam alanları" tasarlayacak "ustalar" yetiştirmeyi hedeflenmiştir. Devlinin açık, demokratik bir düzenin hakim olduğu her iki kurum da dönemlerindeki siyasi baskılar sonucunda kapatılmışlardır.

Bauhaus, günümüzdeki birçok sanat ve tasarım eğitimi veren kurumun eğitim sisteminde izleri olan temel bir ektördür. Köy Enstitüleri ise özgün eğitim sistemleri ile UNESCO tarafından gelişmekte olan ülkelere örnek model olarak önerilmektedir.

Kaynaklar

1. N.İlginioğlu ve M.İlginioğlu, Sanatta Devrim, Remis Kitapevi, (1933).
 2. P. Tükoğlu, Tonguç ve Enstitüleri, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, (2007).
 3. İ.H. Tonguç, Eğitim Yolu İle Canlandırılacak Köy, Köy Enstitüleri Yıllık, (1938), (1. Basım: Canlandırılacak Köy adıyla, İstanbul, 1939).
 4. K. Şarman, Türk Prometheiler: Cumhuriyetin Öğrencileri Avrupa'da! (1925-1945), Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, (2008).
 5. A. Özkucur, Çifteler Köy Enstitüsünde Eğitim Öğretim Teknikleri Ders ve Kültürel Çalışmalar, G. Yalçın ve F. Karacaoğlu (Der.) Eğitim Mirasımız Köy Enstitülerini Uygulanabilirliği ve Model Çalışmaları (17-18 Haziran 2018) Sempozyum Bildiri Kitabı, Literatür Yayıncılık.
 6. İ.H. Tonguç, Kısacası Hayatımız, Cilt 1, Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Yayınları, (1997).
 7. B. Fırına, Köy Enstitülerinde Ustaoğrencilik, Yeni Kurak Köy Enstitüleri Derneği Yayınları, (2005).
 8. S.E. Balke, Anıya Köy Enstitüsü, Hür Yayınları, (1974).
 9. G. Yalçın ve F. Karacaoğlu, Hikayesi Bilmeli, KAVEG, (2007).
 10. M. Döste, Bauhaus 1919-1933, Taschen, (2006).
 11. W. Gropius, Yeni Mimar ve Bauhaus, Mimarlar Odası Kültür Yayınları, (1967).
 12. T. Edisimann, <http://www.margazine-germany.com/en/culture/design-and-architecture/article/article/kreislabar-den-modernis.html>, Erişim: 06.04.2020.
 13. J. Fiedler, Bauhaus, Koenemann, (1999).
- *** İ.H. Tonguç, Köyde Eğitim, Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Yayınları, (2008), (1. Basım: MEB İlkokul Öğretmenleri Kitapları Serisi, Ankara, 1938).
- Tablo 1.2 ve 1.3. N. Alıncı, Köy Enstitüsü Sisteminin Düşünsel Temelleri, <http://www.ackademiya.com.tr/enim/05/01/2009>
- Resim 1, G. Yalçın ve F. Karacaoğlu, Hikayesi Bilmeli, KAVEG, (2007).
- Resim 2, J. Fiedler, Bauhaus, Koenemann, (1999).

* Köy Enstitüleri Kurum Projesi Gerekçesi, 1940

** Atatürk, eğitim için yurt dışına gidecek olan öğrencilere çoktıkı telgrafta şöyle diyor: "Sizleri birer koca kocam gibi gönderiyorum. Vuklan olup dönmezsiniz".

*** Köyde Eğitim, İsmail Hakkı Tonguç, Eylül 1938

PRODUCTION-ORIENTED EDUCATION IN THE EAST AND WEST: VILLAGE INSTITUTES AND BAUHAUS

FATMA GİZREKÖĞÜ KARAR

Marmara University
Faculty of Fine Arts
Department of Industrial Design
İSTANBUL

fatma.gizrekoglu@marmara.edu.tr

Keywords: Village Institutes, Bauhaus, Work Training, Production-oriented education, Art and Design Education

Abstract

In this report, Turkish Village Institutes and Bauhaus School, which were two production-oriented educational institutions, will be studied and effort will be spent to reveal similar elements between them. While their establishment purposes were fairly different, both institutions were ahead of their time and innovative in terms of education systems. There are similarities between them, like production being an important part of education, and existence concepts like apprenticeship and master studentship.

While the establishment purposes of Bauhaus -a western institution which fundamentally affected the art and design education in Turkey, just as was the case in the whole world- and Village Institutes -which may be singled out as the most unique example of applied training in Turkey- are different, it is important to study these institutions within the context of their applying-based education systems.

1. Introduction

In Florence workshops, where first examples of work training based workshops were seen, the education was based on manual skill, and grounded through technical and theoretical training. While in the middle of the 19th century, education was shifting from workshops to academies where a conservative sense of art was dominant, orientation was directed to workshops again in the beginning of the 20th century.⁽¹⁾ New models in the education field were discussed following industrialization and its effects on human life. In an era when the "Work Training" concept was often stressed, Bauhaus school, the most striking art school of the West, which put the workshop tradition on the agenda again along with the master-apprentice relationship, and Village Institutes, which were established in the East in order to train village teachers, and which adopted the principle "work education within work", find a common denominator in "production-oriented work training".

Village Institutes, which we may describe as one of the most unique productions of the Republic of Turkey, were established on 1940, with the purpose to spread primary education to villages, where the majority of the population were living, and to bring in elements which have received education on village crafts to villages*. In

institutes where the mentality **'work-oriented education within work'** was taken as a principle, production is not merely a tool for the education; rather it is the main purpose.

Bauhaus, with its production-oriented free education system which unites crafts and design, is an important turning point and model for the art and design education of the 20th century. Implementation and production has an important place in the education schedule of Bauhaus which aims to create functional wires and spaces for the **"New Man"**. In the school, where the artists were named 'form master', and handicraft masters were named 'craft masters', a craft education, maintained in parallel with the art education is provided.

In this report the schools in question will be discussed in brief, and effort will be spent to direct attention to points displaying similarity within the context of their production-oriented education systems.

2. Village Institutes

"This is ours, we didn't take it from anyone. May others take it from us."

Hasan Ali Yücel

Village Institutes are boarding regional teacher's training schools established on 1940, in order 'to spread primary education quickly and easily to our villages where the majority of Turkish population lives, and also to bring in elements which have received education on village crafts to villages.'

The formation of the Village Institutes, which are among the most unique productions of the Republic of Turkey, initiates through Republican People's Party's (RPP) adopting a focus-on-villages policy following its Great Congress of 1935, and opening of the first instructor course during the 1936 – 1937 academic year in Eskişehir Çifteler State Farm in order to train teachers for villages (it's the project to train instructors from those serving their military service as corporal or sergeant). Upon successful results obtained from the instructor courses, it was oriented to works having the purpose to generate longer-term solutions.

These institutions where the thought of **"learning within the work, through the work, by performing work"** was dominant have a unique structure. In the institutions, it was aimed to introduce modern production methods to the villages, along with the cultural education. Institutes, which take production-oriented education as principle, are therefore of importance for the Republic of Turkey economically, which is a developing country. It is important to thoroughly examine the education schedules of the institutes, which aim to raise creative individuals able to take initiative, having decision-making skill, able to think analytically through a democratic education system, in the context of work training and production relations.

Enlightenment Movement in Turkey

In Turkey, efforts on education campaign started with the "National Education Congress" which was held in Ankara during the years of War of Independence (July 15, 1921), before the proclamation of the republic. [2]. During the congress, where suggestion on education in villages were also discussed, Mustafa Kemal defines the National education program of new Turkey through these words: **"A contemporary culture at the level of our national history, purified from superstitions of the old era, from alien ideas beside our beings and from influences incoming from the East and from the West".** [2]

Efforts whose foundations were laid during the War of Independence years, went, with the establishment of Republic, transforming to an education war which will last for years: **"... The revolution, by any means had to infuse its ideal to young intellectuals of Anatolia on one hand, and to quickly raise its own**

generation on the other hand. Since no innovations may be made without its new men, new staff and intellectuals" [3] Atatürk was pointing towards production-oriented education in his words "...all programs of the new state, our governments shall be derived from economy programs... It includes anything. We must raise and educate our children in such a manner that they would be knowledgeable, influential and qualified in all fields of trade, agriculture and technique." expressed during the İzmir Economic Congress on February 17, 1923 [2].

In the first years of the republic, despite the negativities of the conditions, students were sent abroad, envisaged they will be the educators of the future** and foreign experts were invited to Turkey in order to determine the deficiencies of the education system. [4], Prof. Dr. John Dewey, one of these experts, in the report prepared by him, states that the reforms to be performed in Turkish education and the new direction to be given to education may only be carried out by Turkish experts and through expert planning [4] and points to the provision of an education at village schools, which can render Turkish villagers efficient in agriculture. [2] When the year 1935 arrived, it was understood from the population censuses conducted that still no solution was generated on education, and attention was focused on education at villages through taking into consideration that the majority of the population lived in villages. The same year, Saâdet Ankarî becomes the Minister of National Education upon Atatürk's request and appoints İsmail Hakkı Tonguç as the Primary Education General Director. Foundations of the Village Institutes system start to be laid. In 1938, another important educator, Hasan Ali Yücel is appointed to the post of Minister of National Education and the Village Institutes Law is adopted on April 17, 1940.

Unique Education Model

History of Village Institutes may be studied in two periods: from the beginning to 1946, when Hasan Ali Yücel left the post of minister, and Tonguç and his team were removed from their post, and from 1946 when the unique education schedule was changed to 1954 when the schools were completely closed. In this study, the education model will be studied within the context of the first period, in line with the production-oriented schedule of 1943, when the work training was more intense.

Research reports prepared during the establishment efforts of the village institutes are fairly interesting.*** In researches in question, comprehensive studies and analyses were made on subject such as social life, production activities, child raising methods in villages, through taking different regions of Turkey as basis, and the education schedule was prepared in line with these data. The schedule is founded on 'work training'. Tonguç, who participates to seminars on work training and made observations in Germany, was including the opinions of educators of the era centering on 'work training' in his work *İş ve Meslek Terbiyesi* (Work and Profession Training) published in 1933, and revealing his own mentality **through being down to his own earth**. [2] According to Tüneloğlu, the purpose of "work" in Tonguç's education is quite different from Kerschensteiner's "skilling" and Dewey's "model school society" work training ideas. As per Tonguç, who envisages that the individual will automatically receive these drives when being involved in the work, "work" is a more comprehensive and profession-oriented phenomenon and has an efficiency and place in society, in the economic system [2] "... if the education is disconnected from the life of society, in other words, if it is planned as a preparation to life as argued by some pedagogues, instead of life itself, one may one day become incapable of understanding his own vital state... The life itself, before anything, is work" [3]

"Work" has an important place in education schedules of institutes, which provide education on modern production methods, along with cultural education. (breakdown of classes is as follows):

- 50% culture classes: Turkish language, history, geography, civics, mathematics, chemistry, foreign language, physics, handwriting, folk dances, music, home economics, pedagogy, agricultural economics, nature and school health knowledge
- 25% agricultural classes and works: Field agriculture, garden agriculture, industrial plants agriculture, zootechnics, poultry raising, beekeeping and sericulture, fishery and water products
- 25% technical classes and works: Forging and blacksmithing, woodwork and carpentry, construction, village crafts and handicrafts, machinery and motor usage

Classes such as beekeeping, sericulture and fishery which are among agriculture classes may change as per the region where the institute is located. Technical classes are common for everybody. By courtesy of this multidirectional schedule, students decide the field on which they will focus on, and choose the group they will specialize on starting from the second year.

TECHNICAL CLASSES AND ACTIVITIES 1 st GRADES		
Classes	Male Students	Female Students
Forging and Blacksmithing	2	-
Woodwork and Carpentry	2	-
Construction	2	-
Village Crafts and Handicrafts	-	10
Machinery and Motor Class	2	1
Total	11	11

Source: Dr. Niyazi Atunç, Kiy Enteleziya Sözlüğü (Unpublished), p. 45, 2000.

Table 1. Breakdown of weekly class hours of technical classes and activities at Village Institutes during the 1st grade.

TECHNICAL CLASSES AND TRAININGS 2 nd , 3 rd , 4 th and 5 th GRADES (For Female Students)				
Groups	Grade II	Grade III	Grade IV	Grade V
1. Needlework and Tailoring				
a. Needlework	6	6	3	2
b. Tailoring and Sewing	1	2	3	3
c. Agricultural Arts	2	2	3	3
Total	11	11	11	11
2. Knitting and Weaving				
a. Knitting and Weaving	11	6	3	3
b. Needlework	6	2	3	3
c. Agricultural Arts	2	2	3	3
Total	11	11	11	11
3. Agricultural Arts				
a. Agricultural Arts	11	6	3	3
b. Needlework	2	2	3	3
c. Knitting and Weaving	3	2	3	3
Total	11	11	11	11

Table 2. Breakdown of weekly class hours of technical classes and trainings at Village Institutes for female students as per the grades.

Source: Dr. Niyazi Atunç, Kiy Enteleziya Sözlüğü (Unpublished), p. 45, 2000.

TECHNICAL CLASSES AND TRAINING 2 nd , 3 rd , 4 th and 5 th GRADES (For Male Students)				
Groups	Grade II	Grade III	Grade IV	Grade V
1. Weaving				
a. Hot and Cold Weaving	8	8	8	8
b. Machine Weaving	-	-	2	2
c. Mender Weaving	5	1	2	2
Total	13	11	11	11
2. Woodwork				
a. Woodwork	11	8	7	7
b. Carpentry	2	3	2	2
c. Mending	3	5	2	2
Total	11	11	11	11
3. Construction				
a. Construction	11	8	7	7
b. Construction	2	3	2	2
c. Woodwork	3	5	2	2
Total	11	11	11	11

Table 3.

Source: Dr. Niyazi Altunay, Kay Ersoyları, Süleyman (Aynur) Ersoyları,
11-16, 2002.

"Production means, being active, performing something. To produce something is more important than knowing. To know is to do. The important thing is to achieve the result through implementing. An effort where no results are achieved is not a work, instead it is procrastination. Result is expected from the work, and such result is called product.... The closes product of the work is the person performing the work himself." [5] As it may be understood from the words of M. Rıauf İnan, founder of Çifteler Village Institute, and one of its former directors, work training in Village Institutes isn't merely learning-oriented. The focus is to produce, production, the product.

Transformation chain of the system was built on strong foundation in terms of education input and output and production-consumption relation. One of the main factors of the system's autonomy is them being planned in an economically sustainable manner. The schedule is open to changes as is the case in the example of Bauhaus. It has a work plan and educator staff which may be flexed in line with the needs of the given region, or the institute located at the given region. Teachers adopting the work training mentality in the institutions are hired. According to Tokatlıoğlu: "... The secret behind students' current states has to be sought in the working environment established in institutes and in the warm air created by the altruist and idealist teachers. It has been possible to give lecture based on institutes' methods. Unless an environment suitable for working, and an air inspiring mutual conference to people within this environment isn't created, it is impossible to apply new and advance pedagogy principles" [6].

Since there weren't adequate number of instructors for the technical education and agriculture works at the institutes, "masters who developed their skills in the sea of people through their own strength, and became possessor of knowledge and skill" [7] were appointed by institute directors, and their wages were paid from the working capital. According to Bakır "Master educator novelty, was a key unlocking all difficulties, was like the charm in the tales" [8]. There were master instructors in many fields, like weaving, beekeeping, viticulture, music, carpentry, and they were also in the teacher's committee. When the management order in institutes is dealt within this scope, it is clear that theory and practice are one within the other, and same interest is attached to both.

In the institute diploma awarded after a 5-year education, it is specified the mastership field of the student. It may be read as a factor indicating the importance degree of master-apprentice education in the schools.

education system.

The institute's needs were covered by the production performed in workshops. In the carpentry workshop, joineries, doors, tables were built for the building, in the forging workshops, compasses, hand tools to be used in the mathematic class was produced. Fabrics were weaved in the weaving workshop, sheets and clothes were sewed in the needlework workshop. Fishery was performed at the Beşluktaoğlu institute and a cooperative was established. The working capital of the school was selling the fish to institutes and people, and new boats and vessels were purchased through the profit obtained [9]. When it is taken into consideration that Hasanogulları Higher Village Institute was fully built by students and teachers of the institute (only two kitchen helpers were used as workers), its water channel was opened by institute member, electricity was brought to the institute and village by the students, it was built completely by students from doors and windows joineries to bricks, an evaluation may be made concerning the purpose achievement success of the "production-oriented work training" in institutes. According to Türkoglu, "Village institutes is an experienced example of product yielding education" [2].

Picture 1. Village Institute Diploma

3. Bauhaus

When the historical origin of Bauhaus is examined, transition to serial production with the industrial revolution which started in England in 19th century, emergence of the working class, new living conditions, and traces of the accelerated industrialization policy of post-World War I Germany will be encountered [10]. According to Edelmann, what was destroyed at the end of the WWI was not only the political order, but also the aesthetic strategy and concept of the 19th century were become obsolete in a trice. Establishment of Bauhaus, which aims to produce "new life forms for the new man" initiates with the appointment of Walter Gropius with full power for the restructuring of the Weimar Art School and Fine Arts Academy in 1919. [11] The same year Germany's National Assembly is held at Weimar, and the democratic constitution state opinion wins the battle between the democratic governance model and soviet governance model. It is observed that Bauhaus, which was seen in the beginning as non-political when compared with the fairly complicated political fights and battles of the era, was actually founded on strategies which were formulates as a political problem, with statements such as "Art and public shall constitute a union", "Art shall no more be the pleasure of a minority, instead it shall be the happiness and life of masses. To bring arts together within a great structure art is the target". [12]

Gropius expresses his education strategy as follows: "My main aim was a working principle of training

the individual's natural capacity to grasp life as a cosmic whole throughout the school, instead of in a few specialized classes" [11] For this purpose, he merges Fine Arts School and the Applied Arts School. According to Edelmann, such union, and "the rejection of the old mentality, where students developed themselves through imitating their instructors for many years, and the contemporary art is shaped on the basis of historical models" had a revolutionary quality. [12]

Unique Education Model

"The school is at the service of workshops, and will one day melt inside the workshops"

"There are no teachers and students in Bauhaus, instead, there are masters and apprentices"

Program des Staatlichen Bauhauses in Weimar

Art and craft education at Bauhaus is brought together under the same roof as contemplative factors. Education in workshops are provided by a form master and craft master, it enables having a command of both technique and theory and form. According to Gropius, "Bauhaus workshops were like actual laboratories established in order to study on the new practical projects concerning today's subjects and to prepare useful models for mass production". [13]

With the "preparatory training", the first year a basic education is provided in the beginner's workshop with different material and projects. After the end of this period, the next step for the students was "technical training" stage, in which more advance project studies were performed, a solid apprenticeship education is provided in one of the chosen workshops, and where they may be awarded an "apprenticeship certificate" by the local chamber of commerce, if their work hours are adequate, or by Bauhaus. Following a practical work of three years, the student had to prepare his own project and the project had to be approved by the artist master's committee. [14] Specification of the technical field of student's apprenticeship certificate may be read as a factor indicating the importance degree of master-apprentice education in the school's education system.

Bauhaus's diploma: apprenticeship certificate

Picture 2. Bauhaus diploma

Printing workshop, metal workshop, weaving workshop, carpentry workshop, mural painting workshop, and bookbinding workshop are main workshops of Bauhaus. In the institution where Renaissance workshops based on labor and manual skills are taken as model, beyond mere art education, it was demanded from the

student to be subjected to a training through which they will become able to perform the design of all kinds of usable wares from scenery to furniture, textile and tableware." [11]

The school had to relocate three times between its establishment in 1919 and its closure in 1933, and the school's history may be studied in three periods: Weimar, Dessau and Berlin. Workshops are in the main axis of the education in all of the three periods, however restructurings were performed in time. Tests with modern production techniques and contemporary materials could be made in the workshops following relocation to Dessau where there are many industrial production companies, and by courtesy of collaborations established with certain firms (Junckers and Co). [13]

Two years after the establishment, Gropius emphasized that the works in the workshops should be shaped in a more commercial mentality. [13] Starting from 1923, stands introducing Bauhaus products were opened in exhibitions, and movies introducing the new life styles and products were shot. In the year 1925, in order to be the exclusive owner of the products designed at Bauhaus and whose mass production will be initiated by the industry, "Bauhaus GmbH" is established. [13]. Products produced in workshops are not solely education purposed works, focus was on production. School building and master's houses at Bauhaus, from their architecture to furniture inside, in the smallest details, are proof of the Bauhaus style and production.

Instead of Conclusion

In the report, effort was spent to reveal the similarities between Turkish Village Institutes and Bauhaus institutions which were studied in terms of production-oriented education models.

While their establishment purposes were fairly different, both institutions were ahead of their time and innovative in terms of education systems. There are similarities between them, like production being an important part of education, and existence concepts like apprenticeship and master studentship. While raising the "productive, new man of the Republic's enlightenment era" was aimed, Bauhaus targeted to raise "masters" having command of the production methods changing with the industrial revolution, who will design "living areas for the new man". Both institutions where a democratic order open to motion was in control, were closed due to the political pressure during their period.

Nowadays, Bauhaus is a basic school, whose traces may be found in many institutions providing art and design education. As for Village Institutes, through their unique education systems, they are recommended by UNESCO to developing countries as a model.

Sources

1. Hıncalçioğlu ve Akaycıoğlu, Sanatçı Özgür, Armut Kitabevi (1990).
2. B. Zübeyde, Çanakkale ve Enstitüler, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları (2009).
3. H. Çanakkale, Eğitim Yolu ile Cumhuriyetçilik Kayı, Rıza Enstitüsü İktisadi, (1998), (T. Prnc. Cumhuriyetçilik Kayı adıyla İstanbul, 1998).
4. F. Şimşek, Türk Protesto Hareketi Cumhuriyetin öncüsü Ambarlı (1925-1945), Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, (2008).
5. A. Öktem, Çanakkale Rız Enstitüsünde Eğitim Öğretim Teknikleri Deney ve Kuramı Çıkarımlar, G. Tokat ve F. Karamanoğlu (Der.) Eğitim Yolu adıyla Rız Enstitüsü Yayınları (2010) Çanakkale (T.C. 8. Nisan 2008 Sempozyumu Bildiri Kitabı), Literatür Yayıncılık.
6. H. Çanakkale, Çanakkale Rız Enstitüsü Kurumları, Cilt 1, Rız Enstitüsü ve Çanakkale Eğitim Yolu adıyla yayınları, (1997).
7. H. Çanakkale, Rız Enstitüsünde Öğretim Yöntemleri, Yeni Kurum Rız Enstitüsü Dergisi Yayınları, (2005).
8. S. E. Balıkcı, Anıya Rız Enstitüsü, Hür Bayraklar, (1974).
9. G. Tokat ve F. Karamanoğlu, Hıncalçioğlu Armut Kitabevi, (2007).
10. H. Çanakkale, Bauhaus 1919-1933, Tarihçesi, (2008).
11. W. Gropius, Yeni Akademi ve Bauhaus, Akademi Kurumları Yayınları, (1967).

12. T. Edsman, <http://www.magazine-germany.com/culture/design-and-architecture/article/article/creatorkolbe-der-modernehaus/>, received: 06.04.2016

13. J. Fiedler, *Bauhaus Almanach*, (1926)

*** *Üç Göçerç, Köy Enstitüsü ve Çığırıcı Eğitim ve Öğretim Yoluyla*, (2008), (1. Basım) MEB Akad. Öğretmenleri Kurulunun Sekt. Anlatıcı, (1988)

Table 1,2 ve 3. M. Akın, *Köy Enstitüsü Enstitüsünün Öğretimi ve Yayımları*, <http://www.ekadunivestw.com>, received: 05.01.2009

Picture 1: Çulcu ve F. Kamaçioğlu, *Halkın Eğitimini*, KİTEG, (2007)

Picture 2: J. Fiedler, *Bauhaus Almanach*, (1926)

* Reason for the Village Institutes Law Project, 1940

** Another one stating the following in his telegram addressed to students who would go abroad for education: "I and you are sports. You should return as a volcano"

*** *Köy Enstitüsü*, Kemal Hakkı Tonguç, September 1942

MARMARA
ÜNİVERSİTESİ

MARMARA
ÜNİVERSİTESİ